

اعتصاب یک میلیون کارمند بانک در هند

بیش از یک میلیون کارمند بانک در هند دست به اعتصاب زده و تمام بانک‌های این کشور یک روز کامل تعطیل شدند. به گزارش اسپوتنیک، دومین اعتصاب کارمندان بانک‌ها در هند، طی یک هفته گذشته تمام بانک‌های خصوصی و دولتی و حتی بانک‌های خارجی هندی هم تعطیل شدند. کارکنان نظام بانکی هند به‌دعایادغام دوبانک در این کشور اعتراض دارند. اتحادیه کارکنان بانک‌های هندی این اعتصاب را برنامہ‌ریزی کرده بود و این کارکنان به ادغام دوبانک و یجایا و دنا با بانک بارودا اعتراض داشتند. تمام امور بانکی مردم هند شامل پرداخت چک، واریز و برداشت از حساب، صدور درخواست‌ها و دیگر عملیات‌های بانکی در سراسر هند به دلیل اعتصاب مذکور تعطیل شده بود. در حالی که بانک مرکزی هند مدعی است، ادغام بانک‌ها به نفع دوبانک مذکور است و گروه بانکی آن را به سومین گروه بانکی بزرگ در هند تبدیل می کند، اما اتحادیه کارکنان بانکی هند مدعی است که این مسأله نه به نفع بانک‌هاست و نه به نفع مشتریان.

■ ■ ■

همه کارگران گروه ملی اهواز بجز ۷ نفر آزاد شدند

وکیل مدافع تعدادی از کارگران بازداشتی گروه ملی فولاد اهواز گفت: همه کارگران به جز ۷ نفر با قرار کفالت آزاد شدند. فرزانه زبایی در گفت و گو با ایرنا درباره آخرین وضعیت بازداشت کارگران گروه ملی فولاد اهواز اظهار داشت: بازداشتی‌های اخیر این کارگران ۴۱ نفر بودند که تاکنون همه آنها به جز هفت کارگر به قید کفالت آزاد شدند. این وکیل دادگستری افزود: از این هفت کارگر دو نفر در زندان مرکزی اهواز هستند و غریب حویزای از بازداشتگاه امنیتی به زندان منتقل شده است. وکیل مدافع تعدادی از کارگران بازداشتی گروه ملی فولاد اهواز افزود: پرونده در شعبه بیستم بازپرسی دادسرای عمومی و انقلاب اهواز مطرح و حسب اعلام بازپرس اتهام همه آنها امنیتی است و همین امر مانع وکالت اینجانب در پرونده شده است. البته برخی از کارگران بازداشتی آزاد شده، اتهام تفهیم شده به خود را اخلاخل در نظم عمومی از طریق برگزاری تجمع غیرقانونی اعلام کردند که این اتهام زیر مجموعه اتهام‌های امنیتی مشمول تبصره ماده ۴۸ قانون آیین دادرسی کیفری در خصوص وکلای معتمد رئیس قوه قضاییه نیست. زبایی افزود: مساله از دو فرض خارج نیست یا اتهام به درستی تفهیم نشده یا آن گونه که موکلانم اظهار داشته‌اند، اتهام آنها غیرامنیتی است. این وکیل دادگستری تأکید کرد: برای شفاف شدن واقعیت امر این موضوع را از طریق دادستانی پیگیری خواهیم کرد.

■ ■ ■

یک مقام مسئول کارگری خواستار شد:

اتحادیه امکان، سبد کالای کارگران را توزیع کند

دبیر کانون عالی انجمن‌های صنفی کارگران توزیع نقدی پول را در بهبودوضع معیشت کارگران موثر ندانست و تأکید کرد: توزیع کالاهای اساسی و مایحتاج ضروری، بهتری‌سن راه کم به وضع معیشت خانوارهای کارگری است.

هادی ابوسی در گفت و گو با ایسنا، درباره اختصاص کالاهای اساسی و مورد نیاز کارگران از طریق اتحادیه امکان، گفت: اتحادیه امکان از این جنبه که ساختار تعاونی دارد و متعلق به مجموعه کارگری است برای توزیع اقلام و کالای مورد نیاز کارگران خوب است منتها این اتحادیه نمی تواند جنس ارزان توزیع کند مگر اینکه دولت حمایت کند. دبیر کانون عالی انجمن‌های صنفی کارگران ادامه داد: اگر قرار است مذاکراتی با اتحادیه امکان برای تأمین اقلام ضروری کارگران صورت گیرد دولت باید وارد عمل شود تا کالای با کیفیت و نرخ مناسب عرضه شود ولی چنانچه مذاکرات مربوط به عرضه بسته حمایت غذایی است و دولت توزیع کننده سبد کالای کارگران است باید با مجموعه‌ها و سازمان‌های تأمین کننده مذاکره کند به این نحو که برای تأمین گوشت مناسب با شرکت پشتیبانی امور دام و برای تأمین برنج مرغوب با شرکت بازرگانی دولتی هماهنگ شود.

به گفته ابوی، فعال کردن تعاونی امکان هم موجب ارتقای جایگاه بخش تعاون به عنوان یک تشکل مردمی می شود، هم مایحتاج ضروری و اساسی خانوارهای کارگری را تأمین کندو مهمتر از آن به رونق تولید و بازار کار کشور کمک می کند. این مقام مسئول کارگری در پایان با انتقاد از فروش شرکت‌های شستا، گفت: به جای فروش این مجموعه‌ها باید مدیریت‌ها را تغییر دهیم، حتی اگر این شرکت‌ها زیان ده هم باشند متعلق به کارگران هستند و باید از آنها حراست کرد.

محمد مالجو از سلب مالکیت شدگان می گوید

موسسه پرسش در تهران سیمناری با عنوان «خصوصی سازی در ایران» برگزار کرد.

محمد مالجو، اقتصاددان جوان ایرانی در این سمینار، با اشاره به اینکه سخنان خود را از اولین سلب مالکیت شدگان در این فرایند شروع می کنم که اشاره ام به جمهور شهر وندان است، اظهار داشت: موضوع سلب مالکیت، انحلال حق مالکیت دولتی است. دولت به نمایندگی از مردم دارایی‌های دولتی را در اختیار دارد. دست کم طبق تعریف باید منافع حاصل از این دارایی ها بنگاه‌ها و شرکت‌ها را در خدمت همین کسانی که به نمایندگی از آنها برگزیده شده، قرار دهد. هنگامی که دارایی‌های دولتی به غیر دولت واگذار می شوند (خصوصی سازی) شاهد انحلال حق مالکی دولتی خواهیم بود. وی افزود: به این اعتبار، چیزی که جمهور شهر وندان از دست می دهند، مالکیت غیر مستقیم شان بر شرکت‌های دولتی است. اینجا از یک دگرگونی نهادی صحبت می کنیم، نوعی از حق مالکیت در حال تبدیل شدن به انواع دیگری از حق مالکیت می شود. این اقتصاددان با تأکید بر اینکه دومین لایه از سلب مالکیت شدگان، مصرف کنندگان محصولات و خدمات شرکت‌های سابقا دولتی هستند، تصریح کرد: منطق قیمت گذاری در چارچوب نهاد دولت متفاوت از منطق قیمت گذاری محصولات و خدمات در چارچوب‌های نهادی بیرون از دولت است. این پژوهشگر اقتصادی با بیان این مطلب که اگر صحبت از افزایش قیمت بود باید آن را در چارچوب عرضه و تقاضا توضیح می دادم، گفت: اینجا از یک دگرگونی نهادی صحبت می کنم که حقی قانونی یا شرعی را از شهروندانی که مصرف کننده آن کالاها و خدماتی که سابقا دولتی بودند، می گیرد و قدرت

قیمت گذاری و قواعد آن را براساس نهاد غیردولتی و در چارچوب دیگری جاری و ساری می کند، چیزی که از دست می رود، انحلال حق برخورداری

از قیمت‌های دولتی در بازارهاست. او ادامه داد: بحث بر سر تغییرات قیمت نیست، بحث بر سر آرایش نهادی است که قیمت گذاری را انجام می دهد. به همین دلیل باید این بحث را ذیل سلب مالکیت نگاه کنیم، چون باید رار قیمت‌ها سر و کار ندارد. بر دار قیمت‌ها محصول این تحول است. چیزی که این لایه از سلب مالکیت شدگان از دست می دهند بر خورداری از قیمت‌های دولتی در بازارهای کالاها و محصولات و خدمات است. این اقتصاددان خاطر نشان کرد: سومین لایه، شاغلان بیکار شده شرکت‌های سابقا دولتی مشمول خصوصی سازی‌ها هستند. حقی که اینجا موضوع سلب مالکیت است، حق اشتغال دولتی است. اعم از اینکه عرفی شکل گرفته باشد یا قانونی و درست باشد یا غلط. وی افزود: به دلیل ابعادو عملکرد دولت، کسانی اشتغال دولتی داشتند، با این خصوصی سازها محتمل است که اشتغالشان از دست برود. آنچه این سومین لایه از سلب مالکیت شدگان از دست می دهند برخورداری از اشتغال دولتی است. مالجو با اشاره به این سه لایه از دست رفته‌ها اشاره کنم. برآورد کلی از از دست رفته‌ها در قالب مالکیت غیر مستقیم بر شرکت‌های دولتی می توان از سال ۷۰ تا ۹۵ به دست داد، گفت: ارزش اسمی واگذاری‌های سهام دولتی به بخش‌های غیردولتی در این فاصله ۷۰ تا ۹۵ رقم یک میلیون و ۶۰۰ هزار میلیارد ریال بوده است. اگر این رقم را تورم زدایی کرده و براساس قیمت‌های سال ۹۰ تا ۹۲ کنیم این حق قانونی یا شرعی را از شهروندانی که مصرف کننده آن کالاها و خدماتی که سابقا دولتی بودند، می گیرد و قدرت

براساس تحقیقی که حدودا سال ۹۲ به سفارش سازمان خصوصی سازی درباره ۴۴ شرکت واگذار شده انجام شده، در اثر عدم ایفای تعهد(حفظ سطح اشتغال در ۵ سال اول واگذاری) نیروهای کار بیشتر این شرکت‌ها در دوره بعد از واگذاری مشمول تعدیل نیرو شدند

چنین رقمی است. مبنای این رقم قیمت گذاری‌هایی است که در فراید خصوصی سازی شکل گرفته است. چه بسا به دلیل فساد اقتصادی، ضعف ارزیابی طرح‌ها، مشکلات حسابرسی و... این قیمت گذاری‌ها بسیار پایین تر بوده باشد که انتظار هم عمدتا همین است. **تعدیل نیروی کار بعد از واگذاری** این پژوهشگر اقتصادی بیان کرد: براساس یکی از تحقیقاتی که سازمان خصوصی سازی در سال ۹۳ به انجام رساند (درباره شرکت‌هایی که دست کم سه سال از واگذاری شان به به بخش غیردولتی گذشته) ۱۰ مورد از این شرکت‌ها نیروهای کارشان را حدود ۱۰ درصد کاهش داده بودند. شرکت‌هایی که مطالعه شده بودند، ۴ تا ۶ سال از واگذاری شان گذشته بود. او ادامه داد: در بسیاری از موارد در ۵ سال اول، طبق توصیه دولت، مالکان جدید سعی کنند تعدیل نیروی انسانی نداشته باشند. بعد از ۵ سال بخش عمده ریزش نیروی انسانی به وقوع می پیوندد. مالجو خاطر نشان کرد: براساس تحقیق دیگری که حدودا سال ۹۲ به سفارش سازمان خصوصی سازی درباره ۴۴ شرکت واگذار شده انجام شده، در اثر عدم ایفای تعهد (حفظ سطح اشتغال

در پنج سال اول واگذاری) نیروهای کار بیشتر این شرکت‌ها در دوره بعد از واگذاری مشمول تعدیل نیرو شدند. وی افزود: بنابر این صحبت بر سر میزان عرضه و تقاضا نیست، صحبت بر سر دگرگونی نهادی است که اتفاق می افتد و میزان امنیت شغلی، عرضه نیروی کار و امثالهم را توضیح می دهد. کسانی به غلط گمان می کنند در این جریان نمی شود چیزی از کارگران سلب کرد چون کارگران چیزی جز فروش نیروی کارشان ندارند. ولی در واقع گرفتن این حق از آنها نوعی سلب مالکیت محسوب می شود. او ادامه داد: به این دلیل می توان خصوصی سازی را ذیل بحث سلب مالکیت مورد مطالعه قرار داد. مجموعه‌ای که از دست سلب مالکیت شدگان می رود، به شکل‌های دیگری به دست لایه دیگری از اهالی جامعه (اقلیت جامعه) می رسد.

بخشی که انحصار زور بخشی مشروع دارند

مالجو با اشاره به اینکه لایه اول سلب مالکیت کنندگان به قراری که می دانیم کارگزاران بخش‌های شبه دولتی برخوردار شده هستند، گفت: اینها، آن بخشی هستند که انحصار زور مشروع را دارند، همان گونه که دولت به دست من و شما دستبند بزند و به کلاتری بربرد. این مجموعه به رغم این وجه اشتراک با دولت، هیچ گونه پاسخگویی به هیچ بخش از دولت و جمهور شهر وندان ندارد. چیزی که اینها به دست می آورند مزایای حق حکمرانی بر شرکت‌های واگذار شده است که بدون نظارت دولتی حتی در همین حد از نظارت‌هایی که تاکنون دولت‌های مادست کم روی شرکت‌های خودشان داشتند، وجود داشته است. مالجو در بخش دیگری از سخنانش با اشاره به اینکه دومین لایه از سلب مالکیت کنندگان برخوردار شدند از حق مالکیت خصوصی در بخش خصوصی هستند گفت: چیزی که اینها به دست می آورند حق مالکیت خصوصی بر شرکت‌های سابقا دولتی است، به شکل دارایی‌ها سهام و صور متعوع دیگر. سومین لایه از سلب مالکیت کنندگان، منتفعان از هزینه‌های دولتی تأمین مالی شده از محل درآمدهای دولتی حاصل از خصوصی سازی‌ها هستند یعنی اینها یا پدیه‌های دولت را کمتر می کنند (به شکل رد دیون) یا درآمذایی برای دولت می کند. در آمد دولت روی دیگر سکه می شود، یعنی هزینه‌های دولت.

مالجو خاطر نشان کرد: همه این موارد به صور متنوعی اجرا شده است، هنوز هم بخش وسیعی از تاریخ خصوصی سازی در ایران را نمی دانیم. عمدتا روایت قدرت را می دانیم، هنوز روایتی که خصوصی سازی را ببیند و شرح دهد که چه اتفاقی افتاده است، اما نگاه از پایین و طبقات مردمی و منافع آنها باشد، نداریم. این اقتصاددان با بیان اینکه می توان ارزش واگذاری‌های سهام دولتی را

هم براساس قیمت‌های جاری (ارزش اسمی) و هم براساس قیمت‌های واقعی (سال ۹۰) بررسی کرد، اظهار داشت: از سال ۷۰ تا ۹۶، بخش اعظم خصوصی سازی‌ها چه براساس رقم‌های اسمی و چه براساس رقم‌های تورم زدایی شده، در سال‌های بعد از ۸۵ به وقوع پیوسته است، هر چند نقطه آغاز آن سال ۷۰ بوده است.

مالجو خاطر نشان کرد: مهمترین مبانی قانونی و مقرراتی برنامه واگذاری سهام شرکت‌های دولتی به بخش‌های غیردولتی را اجمالاً بررسی می کنیم، تبصره ۳۲ قانون برنامه اول توسعه قانون نحوه واگذاری سهام دولتی و متعلق به دولت به ایثارگران و کارگران مصوب ۷۲، تبصره ۴۱ قانون برنامه دوم توسعه، تبصره ۲۵ قانون بودجه کل کشور در سال ۷۷ و ۷۸ و بند ف از تبصره ۲ قانون بودجه کل کشور در سال ۷۹ است. این مجموع از قواعد دوره کم شتاب خصوصی سازی را رقم زدند، در سال ۸۱، ۸۲ و ۸۳ رقم‌های اسمی بیشترین سهم را داشته است. او تصریح کرد: در دهه ۷۰ به سه روش خصوصی سازی صورت می گرفت. واگذاری شرکت‌های دولتی از مجرای بورس اوراق بهادار به همه خریداران مزایده در این سال‌ها زیاد اتفاق می افتد و بدتر از آن مذاکره است. در دهه ۷۰ متقاعد می کردیم و امروز باید کمیته‌ای در سازمان خصوصی سازی را راضی کرد و البته منتشر نمی شود که مذاکرات چه بوده است. این پژوهشگر مسائل اقتصادی گفت: بخش عمده واگذاری‌ها در چارچوب بورس اتفاق افتاده است. کمی بیش از ۷۸ درصد واگذاری‌ها در دهه ۷۰ در چارچوب بورس بوده، نزدیک به ۱۳ درصد در چارچوب مذاکره و ۹ درصد از طریق مزایده. او ادامه داد: مبنای قانونی و مقرراتی برنامه واگذاری سهام شرکت‌های دولتی در دهه ۸۰ اما خیلی گسترده تر می شود و یکی از این تغییرات است که دوره کم‌شتاب از سال ۷۰ تا حدودا ۸۰ را تبدیل به دوره پر شتاب خصوصی سازی می کند. از ۸۵ تا ۹۶ این روند ادامه می یابد. محمد مالجو خاطر نشان کرد: تغییر اساسنامه سازمان مالی گسترش مالکیت واحدهای تولیدی براساس ماده ۱۵ برنامه سوم توسعه در سال ۸۰ تأسیس سازمان خصوصی سازی از سال ۸۰ تغییر مهمی است یعنی سپردن مسئولیت اجرایی خصوصی سازی‌ها از وزرای ذیربط در دهه ۷۰ به این سازمان. مکمل آن تصویب نهایی اصلاح موادی از قانون برنامه چهارم توسعه و اجرای سیاست‌های کلی اصل ۴۴ قانون اساسی در سال ۸۷ است. لذا رشد شتابان خصوصی سازی‌ها را از سال ۸۵ به بعد می بینیم. این اقتصاددان در بخش دیگری از سخنانش گفت: روش‌های واگذاری اما تنوع پیدای می کند. اینها را

بخش‌های شبه دولتی مهمترین سلب مالکیت کنندگان در فرایند خصوصی سازی بوده‌اند. ریال به ریال و آجر به آجر آنچه که مربوط به بخش‌های شبه دولتی است، از آن همگان است اما حتی به دولت‌های منتخب و مجلس منتخب هم پاسخگویی ندارند

می توان به سه دسته کلی تقسیم کرد: دسته اول بورس، فرابورس و مذاکره و مزایده، دسته دوم سهام عدالت و دسته سوم رد دیون. سهام عدالت عمدتا از ۸۵ تا ۸۸ اجرا شد. دوسال از این دوره چهار ساله بیشترین سهم را از خصوصی سازی‌های مربوط به دهه ۸۰ داشته است. سهام عدالت نزدیک به ۳۲ درصد خصوصی سازی‌های دهه ۸۰، در برمی گیرد. بورس، فرابورس، مزایده و مذاکره نزدیک به ۳۴ درصد و رد دیون نزدیک به ۲۵ درصد. وی افزود: در دهه ۸۰ بخش‌های شبه دولتی نزدیک به ۶۷ درصد کل سهام واگذار شده در دهه ۸۰ را از آن خودشان کردند. نزدیک به ۱۱ درصد بدهی بخش‌ای از دولت به بخش دیگر دولت بوده که از طریق رد دیون صورت گرفته است. بخشی خصوصی نزدیک به یک درصد بار د دیون صاحب سهام شده و نزدیک به سه درصد هم تعاونی‌ها از طریق رد دیون، سهام گرفته‌اند.

شبه دولتی‌ها بیشترین خصوصی سازی را از سال ۷۰ تا ۹۰ از آن خودشان کردند

وی اظهار داشت: شبه دولتی‌ها ۳۶ درصد خصوصی سازی از طریق چهار روشی که پیشتر گفته شده را داشتند، دولتی‌ها نزدیک به ۲۵ درصد خصوصی‌ها ۵ درصد و نامشخص بوده که ۱۳ درصد به چه کسانی رسیده است. حدود ۱۹ درصد هم صاحب سهام عدالت شدند و حدود ۲ درصد به تعاونی‌ها رسیده است. او ادامه داد: شبه دولتی‌ها که بیشترین خصوصی سازی‌ها را در دهه ۷۰ تا سال ۹۰ از آن خودشان کردند، چهار رکن اصلی دارند. نهادهای نظامی و انتظامی، بنیادهای خیریه مذهبی، فرهنگی و علمی، سازمان‌ها و صندوق‌های بازنشستگی و رفاه و نهادهای حکومتی و انقلابی. این اقتصاددان گفت: بخش‌های شبه دولتی مهمترین سلب مالکیت کنندگان در فرایند خصوصی سازی بوده‌اند. راه حل این است که جهت گیری که برای طراحی خطمشی باید در دستور کار قرار بگیرد، قرار گرفتن زیر نظارت نهادهای دموکراتیک دولت و نهادهای جامعه مدنی هستند.

رئیس کمیسیون اجتماعی مجلس ادامه داد: تنها چند نفری از کارگران در بازداشت هستند که پیگیر شان هستیم و انشاالله مشکلات رفع خواهد شد.

کمیسیون اجتماعی تلاش بسیاری در این زمینه انجام داد، مکاتباتی را با ریاست قوه قضاییه دولت و مجلس داشتیم که موفق شدیم تعدادی از آنان را آزاد کنیم.

بررسی مشکلات کارگران فولاد اهواز در کمیسیون اجتماعی

دستمزدشان به روز نشده و بدهکاری چندانی نمانده است.

خدادادی با اشاره به اینکه باید خیال کارگران از باب آینده مطمئن باشد، گفت: بحث بعدی که مطرح شد حفظ خط تولید یا توقف آن بود که مقرر شد خط تولید فعلی حفظ شود و با برنامه‌ریزی‌هایی که صورت می گیرد یک خط تولید جدید در آینده نیز راه اندازی شود.

وی با بیان این که مطلب دیگری که در این جلسات مورد بررسی قرار گرفت بازداشت کارگران این واحد صنعتی بود، اظهار داشت:

ملی فولاد، جلساتی را با نمایندگان کارگری این گروه صنعتی، مسئولان و اعضای کمیسیون اجتماعی برگزار کردیم. خدادادی ادامه داد: سه جلسه با نمایندگان کارگری فولاد ملی اهواز داشتیم که در آنها وزیر تعاون، کار و رفاه اجتماعی و مسئولان ذی ربط حضور داشتند. یک جلسه هم اعضای کمیسیون اجتماعی برای سرکشی به فولاد ملی اهواز رفتند و از نزدیک پیگیر ماجرا شدند.

وی خاطر نشان کرد: خوشبختانه با پیگیری کمیسیون اجتماعی مطالبات کارگران از باب حقوق عقب افتاده پرداخت و روال پرداخت

رئیس کمیسیون اجتماعی مجلس شورای اسلامی از جلسه نمایندگان کارگران فولاد اهواز با وزیر تعاون، کار و رفاه اجتماعی و نمایندگان کارگری این کارخانه خبر داد.

سلمان خدادادی در گفت و گو با ایلنا با اشاره به این که پیگیری وضعیت گروه ملی فولاد جزو وظایف کمیسیون اجتماعی مجلس شورای اسلامی نیست اما به دلیل آنکه معظلات این گروه صنعتی مشکلات جامعه کارگری است. همین امر باعث شده در کمیسیون وارد این موضوع شویم، گفت: ما برای پیشگیری، رفع اشکالات و ابهامات و مطالبات کارگران گروه